

כחב בדף ל' שהרב כלי יקר בפסוק והגער נער. (בשמואל א' סימן 7) כחב בשם הרד"ק חריף יודע בין טוב לרע ע"כ וכחב שגל דרך זה יש לפרש והוא נער דיוסף כלומר פקח וחריף מכל אחר כדמפרגס בן זקונים בר חכיס ובהורמטתיה דמר אומר אני שאם היה באפשרות לדרוש נער דגני יוסף לשבח פקח וכו' לא היו רבופיט דורשם שהיה מסלסל וכו' לכן נראה דרך גבי והגער נער שמה אחת כפולה הוא דשיך למידע חריף וכו' מה שאין כן ביוסף דכתיב והוא נער הולרט לדרוש שפשה מעשה נערות. ועל כל פנים למדנו מכל הנ"ל דמלנו שנאמר נער גס למי שהוא גדול בשנים מהטעמים הנ"ל ומה שנחלקו הפנאים במדרש משלי הנ"ל היינו בהיכא דכתיב נער ואין שיך לומר כי כחב מהדרושים הנ"ל כי אם להיחזק קטן בשנים ומן האמור תמיד לי על ידי הגאון מהר"ר רפאל גאדנאן י"ל בספרו הגנים נחל עדן בהשמועות דף ל"ה סוף ע"ב שגל מה שכתב הגאון סדר הדורות באלף השלישי (של פסוק ויסעו משם ויחטו באלוה) דף מ"ג ע"א שיוסף היה אחר מלחמה עמלק בן מ"ב שנים כתב ע"ז ח"ל ונקרא נער וכן הוא ברחבעם שהיה בן מ"א שנה וכתיב (דברי הימים ב' ס' י"ג) ורחבעם היה נער ורך וכן הוא בפירוט רש"י שם ונריך עיין בזה במדרש משלי וכו' (הביא מדרש הנ"ל) ועיין במורה נבוכים ואינו כעת תחת יד אלו חורף דכ"ק והנה ספר המורה אין אללי אמנם תמיד לי שלא זכר דברי הרא"ש שכבר הביא המדרש וגרס מילופע ורחבעם וכיוצא וישב הכל כח"ל :

כלל ס"ט נחירת בהמות דאסור כמו שכתבו הפוסקים כיו"ד ס' ק"י א"ל איסור זה הוא מדאורייתא או אינו אלא מדרבנן הנה בשאבות ריב"א (רבינו יואל בן אליעזר אונגאר) ס' ב"ן נשאל אם מותר לטות לנכרי לנחור לו בהמתו למכרה לנכרי והשיב דהבית חדש בס' חקניא (סוף ספיק יורד) כתב דלשיטת רש"י בפרק קמחא דעבודה זרה (דף י"א) דאסור להעריך בהמת חולין בידים אם כן כל מה שאסור לעשות בעצמו אסור לעשות על ידי נכרי ולדעתו נראה דודאי אין איסור זה אלא מדרבנן דאין לומר שהוא משום נער בעלי חיים (דכדבר שנושה ערפה איכא נער גדול) דאם כן גם בבהמה קמחא היה אסור אלא ודאי דהאיסור הוא מדרבנן שלא לגרום לבטל ממנה מלכות מחטות כהונה וכו' וכיון שאינו אסור אלא מדרבנן אם כן האמירה היא מרי דרבנן ובאישורי שבת אף שבות דשבות אסור שלא במקום מטה אלא בשאר איסורין והוא בעיא דלא איפשיטא אם אסרי שבות מנה לן להחמיר באיסור דרבנן וכחב שמהל כן בפרי מגדים במשנאות סק"ד (לא סייס הסימן והרב מסדר המפתחות אגביר לן שדכרייהם בסימן ע"ז) ובפתיחה להלכות יום טוב פ"ב אות י"ז (לא מלאתי שם והרב מסדר המפתחות הראה שהם בפרק שלישי אות ו' על טוב זכר שמו) וכחב ליישע מה שגראה סתירה לסברא זו ממה שאסור לומר לנכרי להטיל שם בבכור דשיא הטיא דאפילו גרמא אסור מקרא ואמירה על כל פנים הווי גרמא וליכא אלא חד שבות וכו' האריך בזה מה שכתב והכל הוא על פי האמת דאין איסור נחירה אלא מדרבנן אמנם הרב מסדר המפתחות ספר היהשואל שבס' ב"ן הנ"ל ונראה מר ניהו הגאון המחבר ספר המקנה י"ל כתב בהמפתח לסימן הנ"ל שבחיובי הריב"א למסכת עבודה זרה דף י"א מבואר ששם איסור הנחירה הוא משום נער בעלי חיים ומובן שהוא איסור חורה וכל מה שגלסל הרב המחבר אכניא ליה משום דרוש וקבל שכן ולהתלמד למקום אחר :

ובבנות הגדולה ס' ק"י הנאות הקוראות ז' כתב בשם הרב מהר"ם די בוטון כלל ה' קבצים ששוחטים הם עולם הבהמות ומנבלים אותם כדי למכרם לגוים לבלתי פרוש שכן השוחטים וגאבילה (מכאם הבשר) אסור ורואי לבית דין להחיות בהם שלא יעשו כן עוד לגבל הבהמות בידים דעברי אדאורייתא ואדרבנן ואם ימרו את פי רואי להענישם בכל מיני עונשים וכנודי ושמתא (במקום שיש רשות מהשררה) עד יאבדו מדרבנן הרעה גכ"ל פשט הלשון מורה שגל מה שמנבלים הבהמות קאמר דעברי אדאורייתא ונריך להשייב בדברי הרבנים קורי וזכ בסימן ק"י סק"ד ושפטי כהן סק"ח ובנקודת הכסף ובפרי חרש ובשפטי חשוכה

כדי לנענע בו משמע דאם אין בו טעם יותר פסול וקשה הא נעטע אינו מוכח אלא על כרחין נעטע הוא מטה מקובלת מן המורה ובעיני על כל פנים רואי לבילה זלכך כתב רש"י שם דנעטע הוא לעטור רוחות ועוד משמע דהוא שורי מטה מדאורייתא כמו טטפה כה דבר אישי כהן גדול הגאון מהר"ן פיינבוים י"ל בשאבות היקרה שכתב ספר מלבושי יום טוב (לרבינו המוספת יום טוב) בח"א דף ע' וע"א ויש לפקפק קצת בזה שכתב להסכים דעת הרא"ש גם כן דהנעטע מן המורה ומאי דאלינן בספקו להקל הוא משום שכן דעתו בכל הלכה למשה מסיני לילך לקולא בספקו שכנראה לא זכר שר שהרבה פוסקים ומרן הבית יוסף בראשם מייחסים לרבינו הטור כיו"ד ס' רי"ד דסבירא ליה דספק בהלכה למשה מסיני לחומרא כמו שהבאתי בשדי חמד במערכת ה' כלל כ"ד ולדידו ודאי קשה לומר דהרא"ש סובר בהלכה למשה מסיני אוליין לקולא ומהיה דעת רבינו הקור היפך דעת ר' אבה"ו הוא הרא"ש ועוד שאם היה כתב הרא"ש דנעטע הוא מדרבי סופרים היה אפשר לפרש (אם לא היה לנו הכרח בהיפך) שכוונה שהוא הלכה למשה מסיני שנקראת דברי סופרים על שם שפירשו סופרים אבל מאחר שכתב דנעטע זה הוא מדרבנן (וגם לשון בעל העיטור שהביא הרא"ש שם כן הוא) קשה לומר דההלכה למשה קרי לה דרבנן :

גם בזה שכתב להכריח דהוא מן המורה ומשום הכי הוא דאם אין טעם ערוף על ההסם פסול משום דבעיין רואי לבילה שגראה מה שסובר הרב י"ל דבמדי דרבנן לא בעיין רואי לבילה הנה המעיין בכל מה שכתבתי בשדי חמד מערכת הכ"ף כלל ל"ז סיניו החזיקה כי שלמים וכן רבים ראשונים ואחרונים סוברים שגם במדי דרבנן בעיין רואי לבילה ולפי זה אודא לה הוכחתו מבואר דמתינתו כמובן טוב דעתם החלק ב' מספר מלבושי יום טוב כחל ובסופו נדפס קונטרסים זכרון מרדכי והוא מהגאון מהר"ף הנ"ל מלואים לרבי חשוכו שבהמלך ראשון הנ"ל ורואי בדף ב' אות ב' שה"ג די מאד דמה רואיו דיש לומר דלעולם דנעטע הלולב הוא רק מדרבנן והם אמרו דכשאין רואי לנעטע יהא פסול והרב המחבר התאמת לקיים דבריו הראשונים ובסוף האות כתב טוב רואי בהשבות משאל בנימן ס' ס"ב שכתב בהדיא דבדרבנן אין שיך לפסול משום שאינו רואי לבילה אם כן יש ראייה ברורה דנעטע הוא מטה מקובלת מדאורייתא פכ"ל ואינו אומר הנה אמת שכן דעת הגאון משאל בנימן אמנם המעיין בשדי חמד הנ"ל יש יתרה שגאוני בתראי הבאים אחריו חלקו עליו והבאתי שם (בר"ה ובעיקר) שכתב הגאון שואל ומשיב דבמנן גבורים ס' קל"ב מבואר כמה השבות על המשאל בנימן ע"ש ואם כן פשוט שאין לפשות הכרח וראיה ברורה על פי שיטת הגאון משאל בנימן :

כלל מ"ח נער במדרש משלי על פסוק לנער דעת ומחמה עד כמה שנים נקרא נער ר' מאיר אומר עד כ"ה שנים ר' עקיבא אומר עד שלשים רבי אומר עד עשרים וכחב הרא"ש בפרשת וישב על פסוק והוא נער את בני בלהה שדרשו שהיה עושה מעשה נערות כתב (בר"ה שהיה עושה) שאין הזכר נקרא נער אלא מכן י"ג שנה ויום אחד עד י"ג וחצי דומיא דנקבה שאינה נקראת נערה אלא מבט י"ב שנה ויום אחד עד י"ב שנה וחצי ולכן דרשו גבי משה קולו כנער וגבי יוסף שהיה עושה מעשה נערות וגרס מהמדרש הנ"ל ותיקין דמה שדרשו כן גבי יוסף הוא מיתורא דקרא דלא היה צריך לכתוב והוא נער אלא יוסף כן שבע עשרה שנה וכו' ומה שנאמר עליו נער עברי והוא היה בן שלשים שנים כבר פירש רש"י נער שוקה שאינו רואי לגדולה ופירושו כדמות נער ובנימן שנאמר עליו לא יוכל הנער לעמוד את אביו והוא היה בן ל"א שנה וכן באבשלוס השלום לנער אבשלוס והיה בן כ"א שנה הוא מפני שאלל אביו או אחיו הגדול ממנו נקרא נער ורחבעם דכתיב ורחבעם היה נער ורך הלכב והוא בן מ"א במלכו וירמיה שנאמר נער אכזי ואם הוא גדול בשנים מפני שהוא עושה מעשה נער שדרך המערה על הכוב להיות נער ויהאשע בן טן נער אף שהיה בן כ"ז שנה והכתוב קרא אותו נער ורבי חנינא בספר מענה לשון ח"א שכתב ספר מאות יעקב